

אל המיתרס!

בימים אלה היתה לי שיחה מאלפת עם אחד מעסקני הדרג השני במפא"י. הוא ביקש לשכנע אותי כי אין כל סיכוי למנוע את קבלת חוק הבחירות האזוריות הרובניות, המוצע על ידי דויד בן-גוריון. דבריו היו מעשיים, ישר לענין.

כמה אנשים יש בכנסת שימכרו את קולם תמורת מיליון לירות בזמנזמנים? שאל אותי.

עברתי על רשימת חברי הכנסת, וסימנתי צלבים ליד השמות שגראו לי. מספר הציבים הגיע לארבעה-עשר. לא אוכיר כאן שמות.

בן-שיחי צחק. "גניח שרק ארבעה-עשר", אמר. "למעשה דרושים לנו פחות. יחד עם אנשי מינץ והערבים, יש למפא"י כ-75 קולות. חסרים רק ששה כדי ל-השיג רוב."

"ששה קולות — ששה מיליון ל"ר
רות. תמורת חוק שיבטיח את שדטון מפא"י בדורנו — המחיר פעומו. זהו שדיש של אחוז אחד מתקציב המדינה בשנה אחת. והי אמן לי, אצל כמה חברי כנסת המחיר הוא פחות ממיליון."

הוא חיך חיוך בלתי-נעים. שאלתי למה כחנתו.

"נגד כמה חברי-כנסת יש, לדעתך, חומר מרשיע בתיקי המוסד שאתה קורא לו מנגנון-החושך?" שאל. "הברחות מסבע וי סחורות, תמונות אינטימיות, שעורריות אחי רות, שפירסומן ישים קץ מידי לקארירה הציבורית שלהם?"

שוב סימנתי צלבים. "לפחות שמונה", אמרתי.

"די והותר", השיב ברישיחי.
"אתה חושב שבדגוריון לא יש תמש בזה, כשמונחת על כפות הי מאזניים ההצעה החשובה בעיניו יותר מכל דבר אחר בדורנו? וכאשר יעמידו את אותם החכי רוב בפני הברירה — אן, או! — וכי יהיה מי מהם שלא יצביע בעד?"

הבעתי את הדעה שאפילו לבגוד או לקרובן של סחיטה קשה יהיה לי הצביע נגד מפלגתו בענין גורלי כזה. הי בגידה תהיה גלויה מדי.

"איה בגידה?" שאל. "אתה חושב שבך גוריון יהיה כל-כך טיפש להניח על השולחן חן-הכנסת הצעת-חוק לשינוי שיטת-הבחירות? רות? אינך מעריך את הזקן. הוא הרבה יותר פיקח!"

ברישיחי גולל לפני תוכנית סבירה מאד. הכנסת תתבקש להצביע רק על חוק למש"אל-עם. לא יהיה זה אפילו חוק למשאל-עם על שיטת הבחירות. יהיה זה פשוט חוק כללי, שיסמך את הממשלה להכריז מדי פעם על משאל-עם בנוגע לשאלה בע' לת חשיבות לאומית. חוק כללי מאוד, סתמי מאוד, שלא יחייב אפילו את הכנסת להתחשב בתוצאות שיחקבלו ממשאלי-העם שיערכו.

מי יצביע נגד חוק כזה? לא 17 הח"כים של תנועת החרות — כי מזה 11 שנה הם מטיפים בדיוק לחוק כזה. הם דרשו משאל עם על הסכם השילומים; ושוב משאל עם על הנסיגה מעזה.

ד"ר שמעון יוניצמן ויוסף שופמן הגישו רשמית לכנסת הצעת-חוק מנוסחת לעריכת משאל-עם. או לא חשבו עדיין על משאל בענין שיטת הבחירות. אך עכשיו, כל אשר צריכה מפא"י לעשות הוא לקחת את אותה הצעה עצמה — ולהצביע בעדה. חרות לא תוכל לסגת.

ובכלל — מי יעז להצביע נגד משאל-עם? מי יכזב להכריז: איני נני מוכן שאזרחי ישראל עצמם

יביעו את דעתם על סוגיה זו?
מי יעז להצביע נגד, כאשר עצם הצבעתו זאת תיראה כחוראה שי לדעתו העם מתנגד לדעתו?

שאלתי מניין לברישיחי הבטחון כי מפא"י אמנם תשיג רוב במשאל-עם על שינוי שיטת-הבחירות.

שוב נתקלתי באותו חיוך עליון, הרמני. "מפא"י?" שאל בליגלוג. "מי מדבר על מפא"י? זאת לא תהיה הצעה של מפא"י. מפא"י כמעט ולא תרים את קולה. היא תתן לאחרים לעשות את המלאכה. אנחנו נגייס את כולם."

"נגייס עסקנים רביוניסטיים, שמנחם בגין לא נתן להם מקום במפלגתו, והי

בית הנשיא. ניתן להם לנאום ב"קול ישראל". נעניק להם רשי יונת ייכוא. אמנם לא ניתן להם להיכנס לחדרי הצמרת — אבל נפתח להם חרוץ בדלת, כדי שי יוכלו להסתכל פנימה ולהשלות את עצמם שהם כבר נמצאים בי פנים."

"הם יעשו את עבודתנו. הם ישכנעו את ההמונים כי לא מפא"י היא הדורשת חוק זה, אלא כל החוגים והשכבות, זולת עס קנייהמפלגות השונאים. אנחנו נוכה לרוב גדול במשאל — לפחות 75 אחוז, אולי 80 אחוז."

"אחרי כן — יספיקו לנו 61 קר
לות בכנסת כדי לקבל את חוק

שונאים את בגין יותר מאשר את בן-גוריון. שנאתם תהיה בת-ביתנו. הם ינהלו תע' מולה למען שינוי השיטה, בשם זיבוטיני סקי, והם כבר ימצאו את המובאות המת אימות.

"נגייס את הכלכלנים והפרשנים הריאקי ציוניים שלא מצאו את מקומם במפלגת הי ציונים-כלליים. הם ינהלו את התעמולה בשם הליבראליזם, בשם היוזמה החופשית, ישתמשו בדוגמות הלוקחות מאנגליה ומא מריקה.

"נגייס את אנשי השמאל, היודעים כי מפלגותיהם יימצאו בקרוב בעוד שומם, והרוצים לפקוץ מן העגלה בעוד מועד. הם ישיפו למען השיטה בשם הסוציאליזם הי צרף, וימצאו פסוקים בכתבי מארכס או ברוכוב.

"נגייס את הדתיים שלא קיבלו משרות אצל המורתי או האגודה. הם יודעים כי מפא"י תהיה זקוקה, מחר, למועמדים דתיים. הם יוכיחו כי אלוהים רוצה בבתי רות איוריות, אמן סלה.

"הם יכואו אלינו כולם, כל אחד
לי האמביציות, כל רודפי הכבוד, כל שוחרי הבעצ. ניתן להם כבוד. ניתן להם כסף. נזמין אותם ל"

עת היא לסות להבריך, להצטעצע באי-טלה של מקוריות. דברים ברורים חייבים להיאמר, והריני מתכוונן לומר אותם.

הדברים מתגלגלים, בקצב גובר והולך, לקראת דיקטטורה. אמרנו זאת עוד בי ראשית התהליך, לפני שנים, ודברינו נראו אז כהפרזה בלתי-אחראית. היום ברור הי דבר לכל מי שאינו עוצם את עיניו בכחונה תחילה להימנע מלראות.

אנחנו הולכים לקראת הדיקטטא
מורה. כל עוד בן גוריון חי, תהי יה זאת דיקטטורה עדינה, מוס' ווית, קלה, מעין "רמוקראטיה מודרכת". לאחר מכן, כאשר יש תלמו היוזשים הצעירים, תהיה זאת דיקטטורה פחות עדינה, פחות מוסווית, פחות נוחה — ככל שהיה דרוש כדי לקיים דיק' טאטורה זו.

דיקטטורה זו תתגבש סופית ביום בו יתקבל חוק הבחירות האזוריות-הרובניות — החוק שיבטיח רוב מוחלט למפא"י בי כנסת, לעולם ועד.

עתה מתחילה התכונה המעשית להכשר, הקרקע לחוק זה. עתה הזמן ללחום. לא בעוד שנה, לא בעוד חודש — עכשיו!

עוד אין רוב למפא"י בכנסת — גם אחרי מכירת סוף-העונה של בנימין מינץ. עוד יש רוב של עשרה קולות נגד השיטה הבריך גוריונית.

אולם בעוד שכוחות מפא"י ערוכים לקרב ותוכניהם מתגבשת והולכת — מפוי צלים הכוחות הנגדיים בכנסת ובמדינה, שקועים ביאוש קודר ובפאטאליזם ההומי בשבילם, הקרב כאילו כבר נגמר. הם דומים לערימות של סמרטוטים יותר מן אשר לכוחות פוליטיים, שזכו עוד לפני עשרה חודשים לרוב.

למענם, אוכיר שוב דוגמא החי
ייבת להעביר צמרמורת מנוף כל אדם חושב.

ב5 במארס, 1933, חודשיים אחר שריפת הרייכסטאג, נערכו בגרמניה הי בחירות הדמוקראטיות האחרונות. למחרת בחירות אלה, היה מצב הנאציני בפארלמנט (להבייל אלף הבדלות!) דומו מאוד למצבה של מפא"י בכנסת הנוכחית. הי להם 43.9% לכוחות הלא-נאציים עדין רוב יציב של 56.1%. גם יחד הי שותפי-הקואליציה שלו, אגודת המפלגות הריאקציוניות שנקראה או "חזית שחור' לבן-אדום", היה להיטלר רק רוב זעום של 51%.

כעבור שלושה שבועות, בי 24 במארס הניח היטלר על שולחן הפארלמנט את "חוקי ההסמכה" — חוק שהעביר את הסמכוך המוחקקת מן הפארלמנט לממשלה, הסמיך את הממשלה לפעול בניגוד לחוקה, לסתק פה של ארבע שנים.

כל חברי הכנסת הגרמנית ידעו
מה פירושו של חוק זה: זה: מת' בסים חוקי דיקטטורה נאצית בנאומו גידה היטלר בפירוש מה יהיה פרצופה של דיקטטורה זו — "שוויין בפני החוק יוענק לכ' הנאמן לאומה ולכל התומך בממ' שלה."

חברי הכנסת הגרמנית יכלו להיעדר הישיבה, ובצורה זו למנוע את המנין הי חוקי הגדול שהיה דרוש לקבלת חוקי-יסר כזה. אך רק חברי-הפארלמנט הקומוניסטיני אותם המעטים שלא ישבו עדיין במחנה הריכתי, עשו זאת. חברי-הכנסת יכלו להג' ביע נגד — אך רק הסוציאלי-דמוקראטי (המשך בעמוד 6)